

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja zawarła ze skarżącą umowę dotyczącą projektu „eContent exposure and business opportunities” (eEBO). Skarżąca zleciła wykonanie tej umowy w części podwykonawcy, mimo że podwykonawstwo nie było dozwolone. Komisja dokonała weryfikacji technicznej i zażądała wyjaśnień dotyczących pewnych kwestii związanych z osobami zatrudnionymi przez skarżącą. Po dokonaniu tej oceny Komisja wydała decyzję, która została zaskarżona w niniejszym postępowaniu.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie poprzez nieuwzględnienie okoliczności, iż projekt eEBO zależny był od innego projektu e-content, a mianowicie projektu PICK, którego wykonawca nie wywiązywał się z przyjętych na siebie zobowiązań. Skarżąca twierdzi również, że Komisja popełniła błąd kończąc projekt w całości.

Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji oraz zasadę przejrzystości i nie wyeliminowała pewnych konfliktów interesów. Zdaniem skarżącej Komisja nie podjęła stosownych działań, gdy skarżąca zwróciła jej uwagę na fakt, że prawdopodobnie powodem złego funkcjonowania projektu są stosunki między pewnymi urzędnikami Komisji a dwoma ekspertami, którym skarżąca zleciła wykonanie części pracy na zasadzie podwykonawstwa.

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2005 r. przez Jean-Marca Colombaniego przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-206/05)

(2005/C 193/59)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 27 maja 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Jean-Marca Colombaniego, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez adwokatów: Stéphane'a Rodriguesa i Alice Jaume przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Komisji z dnia 7 marca 2005 r. i środków z niej wynikających dla wynagrodzenia skarżącego;
- podjęcie wszelkich niezbędnych środków dla ochrony praw i interesów skarżącego, w szczególności, jeżeli chodzi o

minimum socjalne, które powinno mu zostać przyznane w formie wynagrodzenia;

- zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania w wysokości 10 002 EUR;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący, urzędnik Komisji, przebywał na urlopie z przyczyn osobistych do dnia 31 sierpnia 2004 r. Po złożeniu wniosku o powrót do pracy po urlopie, decyzją z dnia 28 września 2004 r. przydzielony został do DG RELEX. Jednakże, żadne konkretne stanowisko nie zostało wskazane; ta ostatnia decyzja stanowiła, że o konkretnym stanowisku pracy powiadomiony zostanie później.

Pismem z dnia 7 marca 2005 r. administracja poinformowała skarżącego, że stwierdzono jego nieusprawiedliwioną nieobecność od dnia 5 października 2004 r. i że stosowne środki zostaną wobec niego podjęte. Nie otrzymał swego wynagrodzenia za miesiąc kwiecień, a odcinek jego wynagrodzenia wskazywał, że winien był Komisji kwotę, jaką był otrzymał tytułem wynagrodzenia od października 2004 r.

W swej skardze skarżący kwestionuje pismo z dnia 7 marca 2005 r., a także środki z niego wypływające. Podnosi naruszenie prawa do obrony twierdząc, że nie był w stanie bronić swych interesów zanim zaskarżona decyzja została podjęta. Podnosi również naruszenie obowiązku uzasadnienia, a także oczywisty błąd w ocenie. Bardziej szczegółowo utrzymuje, że nigdy nie został poinformowany o przydzieleniu go do działu RELEX/C.1. Kwestionuje także twierdzenie, że nie odpowiedział na ofertę zatrudnienia.

Skarżący podnosi następnie naruszenie art. 40 regulaminu pracowniczego, który w jego ocenie ma umożliwić mu odrzucenie pierwszej oferty zatrudnienia. Podnosi także naruszenie art. 60 regulaminu pracowniczego na tej podstawie, że zarzucana mu nieobecność nie została prawidłowo stwierdzona oraz nie została odliczona od jego urlopu wypoczynkowego. Skarżący twierdzi nadto, że naruszono załączniki VIII oraz IX regulaminu pracowniczego zapewniające mu wypłatę minimum socjalnego. Podnosi w końcu naruszenie zasady dobrej administracji i staranności.

Oprócz uchylenia zaskarżanych aktów, skarżący domaga się także naprawienia rzekomo poniesionej szkody majątkowej oraz zadośćuczynienia za rzekomo doznaną krzywdę.